הא ברברבי והא בזוטרי [א]אמר רב אסי [א]שונין כלי חרס שיעורו בכונס משקה ולא אמרו מוציא משקה אלא לענין גיסטרא בלבד מאי טעמא אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן לפי שאין אומרים הבא גיסטרא לגיסטרא אמר עולא פליגי בה תרי אמוראי במערבא רבי יוסי בר׳ אבין ור׳ יוסי בר זבדא חד אמר כמוציא רמון וחד אמר כשורש קטן וסימניך [ב]אחד המרבה ואחד הממעיט אמר רב חיננא בר כהנא משמיה דרבי אליעזר כלי חרס שיעורו כמוציא זיתים ומר קשישא בריה דרבה מסיים בה משמיה דרבי אליעזר והרי הן ככלי גללים וכלי אבנים וכלי אדמה שאין מקבלין טומאה לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים ולענין צמיד פתיל עד שיפחות רובו:

הדרן עלך המצניע

הזורק [ג]מרשות היחיד לרשות הרבים מרשות הרבים לרשות היחיד חייב [ג]מרשות היחיד לרשות היחיד ורשות הרבים באמצע רבי עקיבא מחייב וחכמים פוטרין כיצד [ה]שתי גזוזטראות זו כנגד זו ברשות הרבים המושיט והזורק מזו לזו פטור היו [ו]שתיהן בדיוטא אחת המושיט חייב והזורק פטור שכך היתה עבודת הלוים שתי עגלות זו אחר זו ברשות הרבים מושיטין הקרשים מזו לזו אבל לא זורקין: גמ׳

ברברבי. ברובו: **וזוטרי.** כמוציא רמון בטל ליה מכלי: **שונין.** התנאים שונין בברייתא: **כלי חרס.** דשיעור הראשון האמור בו לבטלו במקבלת משום כלי: **בכונס משקה.** הוא דמבטל ליה מיהא מתורת מי חטאת ולא אמרו נקב מוציא משקה חשוב נקב לכלום אלא לגיסטרא דהתם ודאי אי נקבה הכי כמוציא משקה מסדא שדי ליה: **שאין אומרים הבא גיסטרא.** אחרת לגיסטרא זו להניח תחתיה לקבל הטיפין אבל כלי שלם חסין עליו ומשום נקב פורתא לא שדו ליה ומניחין גיסטרא תחתיו: **פליגי בה.** בהכשר זרעים: **וסימן.** דלא תיטעי למימר חד אמר כמוציא זית: **אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין כו׳.** [ד]ברייתא היא (מנחות קי.) והיא לך לסימן שאחד מן האמוראים ריבה לשער בגדול שבשלשתן ואחד ממעט לשער בקטן שבשלשתן ולא בבינוני. כונס משקה ומוציא משקה ליכא למיטעי בהן לענין זרעים: **שיעורו כמוציא זיתים.** ליטהר מטומאה: **הרי הוא ככלי גללים.** משניקב כמוציא זית ואפילו יחדוס לרמונים. והא דתנן כלי בעלי בתים שיעורן כרמונים גבי כלי עץ תנינן לה במסכת כלים (פ׳ יז מ״א):

הדרן עלך המצניע

הזורק. רבי עקיבא מחייב. טעמא מפרש בגמרא[ה]: **כיצד שתי גזוזטראות כו׳.** רבנן קאמרי להו: **גזוזטראות.** זיזין היוצאין מן הכותל ומניחין עליהן נסרים להלך: **זו כנגד זו.** בשני צידי רה״ר והן רה״י שגבוהות י׳ ורחבות ד׳: **פטור.** שלא מליגו זריקה והושטה במלאכת המשכן מרה״י לרשות היחיד ורחב רה״ר מפסיק ביניהם שלא היתה עבודת הלוים כך להושיט קרשים מעגלה לעגלה שבצדה אלא לעגלה שלפניה (ושלאחריה). שארבע עגלות היו לבני מררי שהיו נושאין קרשי המשכן והן הולכין שתים כאחד זו בצד זו כדאמרינן בגמ׳[ו] וכשהיו פורקין את המשכן לטעון על העגלות היו מעמידין העגלות כדרך הליכתן שתים זו אצל זו סמוך למשכן ושתים זו אצל זו לפניהם דרך הליכתן לאורך רה״ר שהיו רוצים להלך אחר עמוד הענן ההולך לפניהם ופורקי המשכן היו מושיטין הקרשים לאותן שעל שתי העגלות הסמוכות למשכן והן מושיטין לאותן שלפניהם אבל מעגלה לעגלה שבצדה לא היו צריכין להושיט שהרי שתיהן סמוכות לפורקי המשכן: **היו שתיהן בדיוטא אחת.** כלומר בעלייה אחת באורך רה״ר על פני הבית ויש הפסק רה״ר ביניהם: **הזורק פטור.** הואיל ולמעלה מי׳ ולא מליגו זריקה מרה״י לרה״י דרך רה״ר במשכן לא באורך ולא ברוחב: **והמושיט חייב.** שמליגו הושטה כיוצא בה למעלה מי׳ במשכן מרה״י לרה״י וקנא אורך רשות הרבים מפסיק ביניהם: **שכך היתה עבודת הלוים.** ומפרש ואזיל כיצד מליגו כזו בעבודתן שבשתי עגלות זו אחר זו ברשות הרבים פורקי משכן מושיטין לאותן שעל העגלות שאצלן והן מושיטין לאלו שלפניהם אבל לא זורקין שאין אותן קרשים נזרקות מפני כובדן: גמ׳

הא ברברבי והא בזוטרי. פי׳ בקונטרס רברבי ברובו זוטרי כמוציא רמון וקשה לר״י דאין זו שיעור ומה קרי רברבי ומה קרי זוטרי לידע איזה הוא כמוציא רמון ונראה לר״י דברברבי כמוציא רמון ובזוטרי שמוציא רמון הוא יותר מרוב סגי ברוב והא דקאמר עד [א]שתיפחת רובו לא קאי אשיעור דמוציא רמון אלא אשיעור דמוציא זית:

[ו]**ולענין** צמיד פתיל עד שיפחות רובו. פירש רש״י דאין טומאה נכנסת דרך נקב דכל כלי פתוח כתיב דדרך פתחו נכנסת ולא דרך נקב [ז]ומקשין דתנן בפ״י דמסכת כלים (מ״ג) ואלו מצילין בצמיד פתיל כו׳ ומצילין בין מפיהם בין מצידיהם משמע דצריך שיהא מוקף צמיד פתיל כשניקב מצידו ועוד דתנן בתר הכי ובמה מקיפין בסיד ובחרסית כו׳ ובכל דבר שהוא מתמרח ואין מקיפין לא בבעץ ולא בעופרת מפני שהוא פתיל ואינו צמיד משמע דבנקב כל שהוא נכנסת טומאה ועוד דתנן התם ומייתי לה בהגוזל קמא (ב״ק קה.) חבית שניקבה וסתמוה שמרים הצילוה פקקה בזמורה עד שימרח מן הצדדים היו שתים עד שימרח מן הצדדין ובין זמורה לחבירתה[ח] ואומר ר״י דאינם קושיות לפירוש הקונט׳ דודאי בפתח נכנסת טומאה אפילו דרך נקב קטן ובעינן עד שיסתם לגמרי כל הפתח ולהכי צריך מירוח והא דבין מפיהם בין מצדיהן לא מיירי שניקבו כשכר מן הצד אלא נעשה לצורך פתח והא דהגוזל דחבית שניקבה מיירי כשנפחתה רובה או כמוציא רמון דחשיב כפתח ובעי סתימה מעליא וריב״א הקשה מהא דתנן במסכת כלים (פ״ט משנה ח) נקב העשוי לאוכלין שיעורן כזיתים העשוי למשקין שיעורן כמשקין העשוי לכך ולכך מטילין אותו לחומרא בצמיד פתיל וכונס משקה פירוש כיון שעשוי למשקים ולאוכלים ויש בו נקב כונס משקה אינו מציל בצמיד פתיל על מה שבתוכו דגזרו אטו ההוא דמיוחד למשקין לחודייהו ולענין קבלת טומאה הוי כלי כיון שמיוחד לאוכלין ובנקב כי האי [ב]נכנסה טומאה ותירץ ר״י דהא דבעי הכא נפחת רובו או כמוציא רמון היינו דוקא בניקב במקום שנשאר עוד שיעור כלי מן הנקב ולמטה כשיעור המפורש בההיא דמייתי באלו טריפות (חולין נה.) אבל ניקב למטה במקום שאין נשאר למטה מן הנקב כשיעור כלי הוי שיעור לאוכלים בכזית ולמשקין בכונס משקה כי ההוא דמסכת כלים (פ״ט משנה ח) ור״ת מפרש בשמעתין הכי עד שיפחות רובו מועיל צמיד פתיל אם הנקבים נסתמים אבל בנפחת רובו או במוציא רמון שוב אין מועלת סתימה אלא הוי כאוכלין שגבלן בטיט שאין ניצולין כדאמרינן בריש זבחים (דף ג:) דכיון שנפחת רובו בטלו להו מתורת כלי והיא דחבית שנקבה וסתמוה שמרים מיירי בשלא נפחתה כשיעור וסתמו שמרים כל הנקב והא דבעי רבא התם (בב״ק שם) סתם אגף חליה מהו ה״פ אגף חליה וסתמוה שמרים חליה מאי מי הוי סתימה מעליא או לא ומייתי מפקקה בזמורה דלא חשיבא סתימה בלא מירוח בין זמורה לחבירתה הכא נמי לא חשיבא סתימה אגף חליה וסתמוה שמרים חליה ומשני התם לא קאי הכא קאי: **פליגי** בה תרי אמוראי. פי׳ בקונטרס [ט]דלענין הכשר זרעים פליגי ואומר ר״ת דבמסכת עוקלין (פ״ב משנה י) תנן דהכשר זרעים כשורש קטן אלא אמר ר״ת דלענין מוקף צמיד פתיל פליגי: **שיעורו** כמוציא זיתים. ה״ג ברוב ספרים ובפי׳ ר״ח ורש״י ול״ת מתני׳ היא במס׳ כלים (פ״ג מ״א) העשוי לאוכלין שיעורו כזיתים וי״ל דאיצטריך ליה לאשמעינן דלא מהני בה יחוד לרמונים ולאפוקי מדרבא ולהכי מסיים בהו לפרושה הרי הן ככלי אבנים שהם טהורין בכל ענין:

הדרן עלך המצניע

הזורק. כיצד שתי גזוזטראות כו׳. תימה לרבה דמוקי פלוגתא דרבי עקיבא ורבנן (לעיל ד׳ ד.) בקלוטה ופליגי למטה מעשרה לא אתי שפיר כיצד דהא לא קאי אדלעיל דהכא איירי בגזוזטראות למעלה מעשרה דומיא דעגלות ואפילו ר׳ עקיבא נמי מודה התם ולמאן דמוקי פלוגתייהו למעלה מעשרה אתי שפיר ומיהו יש בירושלמי איכא דתני כיצד ואיכא דלא תני כיצד ומפרש התם דההוא אמורא דמוקי לה למטה מעשרה לא תני כיצד: הואלה

עין משפט נר מצוה

מו א מיי׳ פי״ט מהל׳ כלים הלכה א:

א ב מיי׳ פי״ג מהלכות שבת הלכה י סמג לאוין סה טוש״ע א״ח סי׳ שמו סעיף א:

ב ג מיי׳ פי״ג שם הלכה יט:

ג ד שם הלכה יח:

◆

מוסף רש״י

שונין. הלכה למשה מסיני (נדה מט.). **בכונס משקה.** פחות של שיעורים המבטלים אותו מהיות כלי, כונס משקה, הוא שיעור הראשון שהוא מבטלו מהיות כלי למי חטאת, אבל כמוציא משקה לא בטיל. **ולא אמרו מוציא משקה.** בטיל, **אלא לענין גיסטרא בלבד.** אע״פ שאינו מכניס (שם). **שאין אומרים הבא גיסטרא לגיסטרא.** כשניקבה כמוציא משקה שוב אין חס עליה ואינו משתמש בה, שאין אומר הבא גיסטרא אחרת ונניח תחת גיסטרא זו לקבל משקה היוצא, אבל בכלי שלם שנקב כמוציא משקה לא בטיל מכלום לפי שהוא חס עליו ואינו שוברו ומשתמש בו ומביא גיסטרא ומניח תחתיו לקבל משקה היוצא (שם). **אחד המרבה וכו׳.** לענין קרבנות שנויה בשלהי מנחות, נאמר בעולת בהמה ריח ניחוח ובמנחה ריח ניחוח, ללמדך שאחד המרבה וכו׳ (ברכות ה:) שיש לו שכר לממעט כמו למרבה (שם).

הדרן עלך המצניע

◆

רבינו חננאל (המשך)

ניקב במוציא זיתים. אמר רבא אם הוכן מעיקרו זה הכלי לקבל רימונים, אע״פ שניקב במוציא זיתים, עדיין טמא הוא, אבל אם מעיקרו לא הוכן אלא לקבל זיתים, כיון שניקב במוציא זיתים טהור. והא מילתא פליגי בה, רבה סבר דבכלי חרס רברבי שיעורן במוציא [רמונים], וזוטרי שיעורן במוציא זיתים לפום דמפרש ליה לחסא, וחסא נמי אמר הכין שמעתי. וחד מתרי אמוראי דבני מערבא, חד סבר במוציא רימון, וחד סבר בשורש קטן, וסימניך אחד המרבה ואחד הממעיט. ורב חנינא בר שלמא משום ר׳ אליעזר תני כל כלי חרס בין גדול בין קטן, אם ניקב במוציא זיתים טהור. ומר קשישא מסיים בה משמיה דר׳ אליעזר כל כלי חרס שניקב במוציא זיתים הרי הן ככלי גללים וככלי אבנים וככלי אדמה שאין מקבלין טומאה לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים. והלכתא הכין והכין סלקא שמעתתא, ולא סליק דצריך כלי חרס במוציא רימון וליתא לדרבא. חמשית. ולענין צמיד פתיל עד שיפחות רובו.

הדרן עלך המצניע

פרק אחד עשר הזורק מרה״י לרה״ר או מרה״ר לרה״י חייב.

מסורת הש״ס

א) [נדה מט.], ב) [ברכות ה: יז. יומא פא. מנחו׳ קי. שבועו׳ טו.], ג) [לעיל ד.], ד) נ״ל מתניתין, ה) [לקמן צז.], ו) [לקמן צט.], ז) עי׳ לעיל ע״ב, ח) עי׳ בתוי״ט פ״ה מ״ה דאהלות.

◆

הגהות הב״ח

(א) תוס׳ ד״ה הא כו׳ דקאמר עד שיפחות רובו: (ב) ד״ה ולענין וכו׳ בנקב כי האי אין נכנסת טומאה:

◆

גליון הש״ס

תוס׳ ד״ה ולענין צמיד פתיל. ומקשין דתנן פ״י דמס׳ כלים כו׳. עי׳ תוי״ט רפ״ה דאהלות: ד״ה פליגי בה כו׳ דלענין הכשר זרעים פליגי. עי׳ ואמנם לר ע״ש תד״ה ל״ש בסוכה ד״ה ע״א:

◆

רבינו חננאל

מוציא. ויש מוציא ואינו מכניס. ואמרינן עלה מכניס פסול למי חטאת וטהור משום גסטרא, דאמר רב [אסי] שונין כלי החרס שיעורו בכונס משקה, לא אמרו כמוציא משקה אלא לענין גסטרא בלבד. ואמרינן ת״ר כיצד בודקין כלי חרס לידע אם ניקב בכונס משקה אם לאו, מביא עריבה מליאה מים ונותן קדירה לתוכה, אם כונסה בידוע שבכונס משקה, ואם לאו בידוע שבמוציא משקה. ר׳ יהודה אומר כופף אזני קדירה לתוך עריבה ומציף עליה מים, אם כינסה בידוע שבכונס משקה ואם לאו בידוע שבמוציא משקה. [או שופתה על גבי האור, אם האור מעמידה בידוע שבמוציא משקה, ואם לאו בידוע שבכונס משקה]. ר׳ יוסי אומר אף [לא] שופתה על האור מפני שהאור מעמידה, אלא מעמידה ע״ג הרמץ, אם מעמידה הרמץ, בידוע שבמוציא משקה ואם לאו בידוע שבכונס משקה. היתה טורח טיפה אחר טיפה, בידוע שבכונס משקה. מאי איכא בין ת״ק לר׳ יהודה, אמר עולא כינוס ע״י הדחק איכא ביניהו. אשמעינן אע״פ שחזר הנקב והוסיף על כדי הוצאת משקה הנעץ להכנסת משקה, עדיין אותו עציץ כשאינו נקוב דמי ומכשיר את הזרעים כדפרשינן לעילא. שלישית. ניקב בשורש קטן טהור מלהכשיר זרעים ועדיין כלי הוא לקבל בו זיתים. בהא אשמעינן רבה דלא כר׳ שמעון דאמר אם ניקב למטה מרביעית, וקאמר אפילו ניקב בשורש קטן שאפשר שמתחברין אותן זרעים שיש בו לקרקע ודומה לעציץ נקוב ועדיין מלהכשיר זרעים, ואם לא הגיע הנקב לכדי הוצאת זיתים, עדיין כלי הוא ומקבל טומאה. רביעית.

Torah-Box.com diffusion du judaïsme aux francophones